

med, at man i visse Toldtariffer har en større Del Værditold, vel ogsaa i vor egen. Men Sagen er, at man Verden over efter at have prøvet Værditolden dog holder paa Vægttolden. Nu maa man maaste gaa ud fra, at man ogsaa i andre Lande rundt om i Verden er i Besiddelse af normal Evne til at opfatte Fordelen ved Systemet — man tør dog ikke gaa ud fra, at Danmark skulde være det eneste Land, hvor man er i Besiddelse af denne Evne — og da man nu alle Steder i Verden har en Vægttold, maa man antage, at naar en Ting er saa teoretisk rigtig, som Værditolden virkelig er, og man saa dog har forkastet den overalt, maa de praktiske Vanskeligheder ved dens Anvendelse være ganske overordentlig store. Disse Vanskeligheder ere fremhævede i Betænkningen, og jeg vil her kun sige, at jeg staar ganske paa samme Standpunkt.

Jeg gaar saa over til det fjerde af de Punkter, som vare Divergenspunkter. Spørgsmaalet om Bestyttelse eller Ikke-Bestyttelse. Hvad det Punkt angaar, kunde man gaa overmaade meget i Detailler. Det agter jeg dog slet ikke at gøre, idet jeg er klar over, at saa vilde jeg ikke blive færdig med at tale i Dag, og jeg vilde dog helst være færdig, inden denne Arbejdsdag er til Ende. Jeg finder det heller ikke nødvendigt at gaa i Detail, for hvad jeg agter at tale om, er Grundtanken, og jeg mener — jeg antager ogsaa, at man vil give mig Ret deri — at skulde jeg have Held til at overbevise det høje Ting om samme Grundtanks Rigtighed, vilde man nok komme ud over Detaillerne, og naar jeg ikke overbeviser det høje Ting om Rigtigheden af den Grundtanke, jeg vil tale for, hjælper det heller ikke at disputere om, at denne eller hin Told vil være saa eller saa mange Dre for høj pr. Pund eller en anden Sats saa og saa mange Dre for Lab, eller om, hvorvidt denne eller hin Fabrikation vil udnytte lidt eller meget deraf, eller hvorvidt den vil være tilstrækkeligt indbringende for Samfundet i sin Helhed o. s. v., det er alt sammen Enkeltheder, som vinde ind til intet ved Siden af Grundspørgsmaalet. Hvad Grundspørgsmaalet angaar, vil jeg sige, at mit Standpunkt er klart og tydeligt. Mit Standpunkt er ikke dette, at jeg anser Frihandel for det principielt rigtige, og at det vil være saa heldigt at naa det saa lempeligt som muligt; men mit Standpunkt er, at jeg anser Bestyttelsen for heldigt for Udviklingen af vore Erhverv her i Landet. Der er et Skrift, der for nylig er udgivet af det ærede Medlem for Slagelse (Rædt) og tilsendt alle ærede Medlemmer — jeg har i alt Fald faaet det. I dette

Skrift findes et Par Linier, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere. Der staar nemlig, hvor Protektionisterne eller Bestyttelsesmændene omtales, følgende Ord: „Der findes alle Vegne Elementer, som ere villige til at udplyndre Masserne til Fordel for Klasserne, og Historien viser, at Protektionisterne aldrig have savnet en Buket af de smukkeste Motiver, hvor det gjaldt om ved taabelige Foranstaltninger at fremme de fletteste Hensigter.“ Jeg har nogle Gange hørt det ærede Medlem, som jo er meget begejstret for engelske Institutioner og Forhold i det hele taget, og som, saa vidt jeg forstaar ham, overmaade gerne vil gøre os til en tro Kopi af Englands Landerne, udtale sig om et Forhold, der finder Sted derovre, som jeg for mit Vedkommende ogsaa finder er overordentlig heldigt. Jeg er for Resten ogsaa tilbøjelig til at søge Mønstre derovre. Det Punkt, jeg da vil nævne først, og som jeg huffer fra et af det ærede Medlems Skrifter, er det, at det ærede Medlem var saa glad ved, at engelske Politikere af stik modsat Farve kunde færdes paa den mest fordragelige Maade sammen, saa man kunde se Oppositionens Førere spise til Middag og ligge paa Landet hos Premierministeren og omvendt. Det ærede Medlem mente, at man i England gennem en meget lang Udvikling var naaet til en politisk Modenhed, som gjorde, at man gentlemanlike saa paa hinanden som Repræsentanter for ligeberettigede Anskuelser eller dog for Anskuelser, som man anerkendte, om man end ansaa dem for uheldige og derfor befæmpede dem. Jeg antager, at de nylig af mig oplæste Linier udtrykke paa Dansk, hvorledes denne engelske Opfattelse ser ud, og jeg antager derfor, at Konversationen mellem Premierministeren Gladstone og Oppositionens Fører Balfour, eller hvem det nu er, der ude paa Slottet ere sammen, omtrent føres i denne Tone: „Ja, jere smukke Motiver for taabelige Foranstaltninger og flette Hensigter, dem kende vi til Bunds.“ Det er vel den Tone, det ærede Medlem omplanter hertil. Vi ere jo beklagelsesvis ikke hverken i denne Retning eller i andre Retninger komne saa vidt, som man er i England, og det er jo muligt, at vi ere et saa reaktionært og tungt Folkelag, at vi aldrig naa dertil. Det vilde være fedeligt for det maa vel være Civilisationens Blomst at forhandle med hinanden paa den Maade. Nu er denne Blomst dog egentlig ikke, jeg har set den før hos det ærede Medlem, og overraskende er det mig derfor ikke. Nu er det min Hensigt her at ville præsentere mig som en Talsmand for de smukke